

كيف اهتديت
إلى التوحيد

TEHİD İNANCINA
NASIL
ULAŞTIM

باللغة التركية

TEHİD İNANCINA NASIL ULAŞTIM

**Hazırlayan:
Muhammed Bin Cemil Zeyno
Hadis Hocası**

**Tercüme ve Dizgi:
Fikri Göncü**

ح) دار الورقات العلمية للنشر والتوزيع، ١٤٢٥هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

زينو، محمد جميل

كيف اهتديت إلى التوحيد. / محمد جميل زينو..

الرياض، ١٤٢٥هـ

٦٤ ص، ١٢ × ١٧ سم

ردمك: ٧ - ١ - ٩٥٧٢ - ٩٩٦٠

(النص باللغة التركية)

١- زينو، محمد بن جميل ٢- الإسلام - تراجم أ- العنوان

١٤٢٥/٥١٠٩

ديوي ٩٢٢،١

رقم الإيداع: ١٤٢٥/٥١٠٩

ردمك: ٧ - ١ - ٩٥٧٢ - ٩٩٦٠

حقوق الطبع محفوظة

الطبعة الأولى

١٤٢٥هـ - ٢٠٠٤م

ÖNSÖZ

Allah'a hamd ve Resûlüne salat ve selam olsun! Günün birinde Konyalı bir öğrenciden şöyle bir mektup aldım. Şöyle diyordu mektubunda:

Muhterem Muhammed Bin Cemil Zeyno'ya...

Esselamü Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berakâtühü..

Muhterem Hocamız, ben Konya İlahiyat Fakültesi'nde okuyan bir öğrenciyim. «İslami Akide» adlı eserinizi okumak nasip oldu. Eserinizi önemli bulunca onu Türkçe'ye kazandırmak istedim ve bunu gerçekleştirdim. Fakat kitabın basımı için öz geçmişinize ihtiyacımız var. Sizden öz geçmişinizi aşağıda belirtilen adrese göndermenizi rica ediyorum. Size şimdiden teşekkür ederim. Selam hidayete tâbi olanların üzerine olsun!¹

Bilal Barumcu

Bu mektubun yanı sıra ilim talebelerinden bazı kardeşlerim hayat hikayemi kaleme almamı talep ettiler. Bu kardeşlerim yetmiş yaşını geçtiğim şu günlerde hayatımda uğramış olduğum merhaleleri merak ediyor olmalıydılar. Gerçek akideye nasıl ulaşmıştım!? Kaynağını Kur'an ve sünnetten alan bu

---

¹ Bu selam şekli hidayete tabi olmayan gayri müslimler içindir. Müslümana verilecek olan selam "Esselamü Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berakâtühü" şeklinde olmalıdır.

ümmetin ilklerinin akidesine kavuşmak elbette çok önemli bir nimetti. Allah'ın Resûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu gerçeği şöyle dile getiriyor:

«ذَاقَ طَعْمَ الْإِيمَانِ مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا»

“Kim Rab olarak Allah’a, din olarak islama, peygamber olarak da Muhammed’e razı olursa imanın lezzetini tatmıştır.” (Müslim)⁷

Umarım okuyucularım anlatmış olduğum bu kıssalardan hak ile batılı bir birinden ayırt etme konusunda faydalanacak ve gerekli ibretleri çıkaracaktır. Yüce Allah’tan bu risalemi bütün Müslümanlar için faydalı kılmasını ve bu amelimi kendi rızası için yapılmış olan ameller zümresinden eylemesini niyaz ederim.

Muhammed Bin Cemil Zeyno

1/1/1415 H.

ÖZ GEÇMİŞİM

Miladi 1925, (Hicri:1344) senesinde Suriye'nin Halep şehrinde doğdum. Şu anda 73 yaşındayım. On yaşıma ulaştığımda özel bir okula girerek okuma ve yazmayı öğrendim. Daha sonra Darul Huffaz (Hafızlar Okulu'na) girdim ve burada beş sene okudum. Bu okuldaki öğrenimim sırasında Kur'an-ı Kerimi tecvidiyle birlikte ezberledim. Daha sonra Halep de şeriat Fakültesine öğrenci hazırlamak kastıyla kurulan ve Şer'î lise olarak isimlendirilen bir vakıf lisesine kaydımı yaptırdım. Bu okulda şer'î ilimlerin yanı sıra asrın diğer ilimleri okutulmakta idi. Tefsir, Hanefî Fıkıhı, Nahiv, Sarf, Tarih, Hadis ilimlerinin yanında Fizik, Kimya, Matematik, Fransızca gibi dersler okudum.

Hatırlıyorum, o senelerde tevhid ilmini "El-Husûn'ul Hamîde" adlı bir kitaptan okuyorduk. Bu kitap daha çok rububiyet tevhidi ile ilgili idi. Müellif, bu âlemin bir rab tarafından yaratıldığı konusu üzerinde duruyordu. Daha sonra bu konuda kitaplar yazan müelliflerin ve şer'î eğitim veren eğitim ve öğretim kuruluşlarının bu konuya aşırı önem verdiklerini, hal bu ki bu konuya bu kadar önem verilmesinin biraz yersiz olduğunu düşündüm. Çünkü, Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in savaştığı müşrikler kendilerini ve bu âlemi Allah'ın yarattığını zaten inkâr etmiyorlardı.

Hatta Allah'ın rableri olduğunu dahi itiraf ediyorlardı. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

﴿وَلَنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَلَّى يُؤْفَكُونَ﴾

“Onlara kendilerini kimin yarattığını sorsan elbette «Allah» derler. O halde nasıl (Allah'a kulluktan) çevriliyorlar.” (Zuhruf:87)

Diğer bir âyette Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

﴿قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَا أُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ﴾

“(İblis) dedi ki: Rabbim! Beni azdırmana karşılık ben de yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracam!” (Hicr:39)

Uluhiyyet tevhidi, tevhidin esası olmasına rağmen bu tevhidi maalesef okumamıştım. Öğrencilerin geneli gibi ben de bu tevhid ile ilgili bir şey bilmiyordum. Zira bu bölgedeki okul ve üniversitelerde uluhiyyet tevhidi ile ilgili hemen hemen hiç bir şey okutulmuyordu. Oysa ki Allahu Teâlâ bütün resûllerine özellikle bu tevhide çağırmalarını emretmişti. Peygamberimiz Hz. Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), bu emre mucip olarak kavmini bu tevhide çağırdığında onlar büyüklenerek bu dâveti kabul etmemişlerdi. Allahu Teâlâ onların bu durumunu şu şekilde dile getirmiştir:

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ﴾

“Onlara Allah’tan başka ilah yoktur denildiğinde kibirlenerek kabul etmek istemezler.” (Saffat:35)

Müşrik Araplar bu dâvet karşısında büyüklemişlerdi zira onlar bunun manasını biliyorlardı. Bunu kabul ettiklerinde O’ndan başkasına dua etmelerinin doğru olmayacağını biliyorlardı. Fakat zamanımızda bazı müslümanlar ise «La ilahe illallah» dedikleri halde Allah ile birlikte O’ndan başkalarına yalvarmaktadırlar.

Sıfatlarla ilgili olan tevhide gelince; maalesef bazı okullar da tevhid ile ilgili olan âyetleri yanlış bir takım yorumlarla yorumlamaktadırlar. Hatırlıyorum öğretmenlerden biri Allah’ın:

﴿الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى﴾

“Rahman olan Allah arşa istiva etmiştir.”²

âyetinde ki «isteva» kelimesini «kuşattı, hakimiyet sağladı» kelimesi ile açıklıyordu. Buna da delil olarak şu şiiri gösteriyordu:

Bişir Irak’a hakimiyet sağladı

Kılıçsız ve kansızlarak

İbn Cevzi bu şiirin yazarının belli olmadığını söylemiştir. Diğer bazıları bu şairin hıristiyan olduğunu söylemişlerdir.

«İstiva» kelimesinin tefsiri Buhari’de yer almaktadır. Buhari’nin rivayetine göre, tâbiinlerden

² Taha:5.

olan Mücahid ve Ebu El-Âliye bu kelimenin «âlâ» (üzerine yükseldi, yüksek oldu), ve «İrtefea» (yükseldi) manalarına geldiğini söylemişlerdir.³ Bir müslüman Buhari'de yer alan tabiinlerin sözünü bırakıp, kim olduğu bilinmeyen bir şairin sözünü alabilir mi?! İstiva kelimesini «istila etmek» veya «hakim olmak» manasına yormak Allah'ın arşının üstünde olduğunu inkâr etmek manasına gelir ki böyle bir açıklama elbette yanlış bir açıklamadır. Bu yorum İmam Ebu Hanife, İmam Malik ve daha nice büyük alimlerin incasına aykırı bir durumdur.

İmam Ebu Hanife şöyle demiştir:

“Kim ki ben, Rabbim gökte mi yoksa yerde mi, bilmiyorum derse kâfir olur. Zira Allahu Teâlâ:

﴿ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴾ (Rahman olan Allah arşa istiva etmiştir).” buyurmaktadır. Allah'ın arşı yedi kat semanın üstündedir.”

1948 yılında liseden mezun oldum. Ezher Üniversitesi'ne giriş sınavlarında başarı göstererek Ezher'e girmeye hak kazandım fakat sağlık durumum yüzünden bu Üniversiteye gidemedim. Halep'de “Daru'l- Müallimin” denen öğretmen okulunda öğretmenliğe başladım. Burada 29 sene öğretmenlik yaptıktan sonra öğretmenlik mesleğini bıraktım.

³ Buhari, tevhid kitabına bkz. 8/178.

Öğretmenlikten ayrıldıktan sonra hicri 1399 yılında umre yapmak için Mekke'ye gittim. Mekke'de bu ülkenin ileri gelen alimleri ile tanıştım. Harem-i Şerif'te hac döneminde olmak üzere müderrislik yaptım. Hac mevsimi bitince dâvet amacıyla Ürdün'e gittim. Ürdün'de Remsa kentinde ikâmet ettim. Salahuddin Camisi'nde Kur'an-ı Kerim öğreticiliği, imamlik ve hatiplik yaptım. Bu görevim esnasında bazı okulları ziyaret ediyor, öğrencilere doğru inanç şeklini anlatıyordum. Öğrencilerin çoğu söylediklerimi doğru bulup kabul ediyorlardı.

Hicri 1400 senesinin ramazan ayında umre için tekrar Mekke'ye gelerek orada hac mevsimine kadar kaldım. Bu esnada bir hayır kuruluşu olan Daru'l Hadis'te okuyan bir öğrenci kendi okullarında özellikle Hadis Mustalahı hocası açığı bulunduğunu söyleyerek bu okulda hocalık yapabileceğimi söyledi. Okulun müdürüne telefon açtım. Talebim kabul edilince bu okulda hocalığa başlamış oldum. Bu okulda Hadis, Tefsir, Kur'an-ı Kerim gibi dersler okuttum.

BİR ZAMANLAR NAKŞİBENDİYDİM

Küçüklüğümden beri camilerde ki ders ve zikirle katılırdım. Günlerden bir gün Nakşibendi tarikatının şeyhi beni kendi derslerine götürdü. Daha sonra beni caminin bir kenarına çağırarak bana Nakşibendî tarikatının virdlerini verdi. Fakat küçüklüğüm sebebi ile bana verilen bu virdleri yerine getirememiştim. O yıllarda sadece camilerde yapılan zikirle katılıyor, söylenen kaside ve ilahileri dinlemekle yetiniyordum. İnsanlar kasideleri dinlerken şeyhlerinin adı geçtiği zaman yüksek sesle çığlık atıyorlardı. Yaşımın küçük olması nedeni ile gecenin ortasında atılan bu çığlıklar beni oldukça rahatsız ediyor ve hatta korkutuyordu.

Yaşım biraz daha ilerleyince yakınlarımdan biri beni mahalle camisinde düzenlenen ve «Hatim» ismi verilen bir derse götürmeye başladı. Halka şeklinde oturuyorduk. Şeyhlerden biri bize küçük taşlar dağıtıyor ve ardından «Fatihay-ı Şerife ve İhlas-ı Şerif» diye sesleniyordu. Bizde bu taşlar adedince Fatiha ve İhlas sûrelerini okuyor, Allah'a tevbe ediyor, Resûlüne salavat getiriyorduk. Fakat bu salavatlardan bazıları buradaki insanlara hastı. Örneğin; «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَدَدَ الدَّوَابِّ» “Allahım! Muhammed’e yeryüzünde bulunan hayvanlar adedince salat et” manasına gelen; ibârelerle dua

yapıyorlardı. Özellikle bunu her zikrin sonunda sesli olarak getirirlerdi. Daha sonra büyük şeyhe vekaleten bu programı yöneten bir şeyh “Rabıtayı Şerife” diye sesleniyordu. Rabıttan kasıtları şeyhlerini kalplerinde ve gözlerinde canlandırarak onu yanlarında hissetmek olayı idi. Zira iddialarına göre şeyh onlar ile Allah arasında bir bağ olacak ve onları Allah’a yaklaştıracaktı!??

Rabıta yapan insanlardan bazen mırıldanma sesleri ve bazen de çığlık sesleri duyuluyordu. Bu insanlar öyle huşuya geliyorlardı ki, bazılarının kapılmış oldukları vecdin⁴ etkisi ile kendini kaybedip bir pehlivan gibi yüksek bir yerden diğer cemaatin üzerine atladığı da oluyordu. Tarikat şeyhlerinin adı geçtiğinde atılan bu çığlıklara ve garip tasarruflara bir mana veremiyordum.

Günlerden bir gün bir akrabamın evine gittim. Orada aynı tarikatın üyeleri nakaratı şu olan bir kaside seslendiriyorlardı:

“Beni, hastaya şifa veren deliyi akıllandıran, insanı zafere ulaştıran şeyhe götürün...”

Bu kasideyi duyunca eve girmeden kapıda bekledim ve yakınım ile aramda şöyle bir konuşma geçti. Bir soruyla söze önce ben başladım:

---

⁴ Bu kelime ile insanın huşuya gelip kendini kaybetmesi olayı kastedilmektedir. (Müt.)

-Şeyh hastaya şifa veriyor deliyi akıllandırıyor mu!?

-Evet.

-Allahu Teâlâ Meryem oğlu İsa (Aleyhisselam)'a ölüleri diriltme, anadan doğma körlerin gözlerini açma ve alacalıyı bu hastalığından kurtarma mucizesini vermiştir. O, peygamber olmasına rağmen bütün bunları Allah'ın izniyle yaptığını söylemiştir. Öyle değil mi!

-Şeyhimizde Allah'ın izniyle yapmaktadır.

-Öyleyse neden en azından "Allah'ın izniyle yapar" demiyorsunuz!? dedim.

BÖLGEMDE YAŞAYAN NAKŞİLER İLE İLGİLİ GÖZLEMLERİM

1-Bu tarikat gizli ve sessiz zikir yapmakla diğerlerinden farklı bir görünümüne sahiptir. Bu tarikatta diğer meşhur tarikatlarda olduğu gibi dans ederek veya el çırparak zikir etme olayı kesinlikle yoktur.

2-Bu tarikatın zikir şekli şöyledir: Herkese belli adette küçük taşlar dağıtılır. Daha sonra hatim vekilinin verecek olduğu komuta göre değişik zikirler yapılır ve bu taşlar içi su dolu bir kabın içine konur. Daha sonra bu su zikir yapan kişilerce şifa niyetiyle içilir. Oysaki bütün bu yapılanlar islama sonradan girme şeylerdir. Büyük sahabi Abdullah

Bin Mesud bu bidatleri inkar etmiştir. Şöyle ki; bir gün Abdullah Bin Mesud camiye gelir ve orada bir takım kişilerin ellerine küçük taşlar alarak halka yaptıklarını, içlerinden birinin **“Elinizdeki taşlar sayısınca şu tesbihi yapınız, ardından şu zikri yapınız”** şeklinde diğerlerine komut verdiğini görür. Bu durumu görünce onları azarlayarak onlara şöyle der:

-Bu yapmış olduğunuz iş nedir!?

Şöyle cevap verirler:

-Ey Abdullah, bunlar taşlardır, bunlarla ne kadar tekbir, tehlil ve tesbih çektiğimizi sayıyoruz.

Ardından Abdullah Bin Mesud şöyle der:

-(İyiliklerinizi sayacağınıza) kötülüklerinizi sayınız, yapmış olduğunuz hiç bir iyi amelinizin kaybolmayacağı konusunda size garanti veririm. Ey ümmeti Muhammed, ne tez helak olma yoluna girdiniz!? İşte şunlar Peygamberinizin sahabesi! Onlar hala aranızdalar! Daha onların (geride bıraktıkları) elbiseler bile eskimedi, kullandıkları kaplar hala kırılmadı. Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin ederim ki; ya siz Muhammed'in milletinden daha doğru bir yoldasınız ya da sapıklığa düşme kapısını açmaktasınız?!⁵

Evet, bu mantık gâyet doğru ve sağlam bir mantıktır. Bu kişiler Allah'ın Resûlü'nün

⁵ Hadis hasendir. Ed-Dârimî ve Et-Tabarânî rivayet etmişlerdir.

ulaşamadığı hayırlı bir şeyi yaptıklarına göre; ya Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'den daha iyisini bilmiş olacaklar ya da yapmış oldukları bu iş dalalete düşmek olacaktır. Birinci seçenek tamamen yanlıştır, zira bu dini Allah'ın Resûlünden daha iyi bilen ve yaşayan olamaz Öyleyse önümüze sadece ikinci seçenek kalmaktadır.

3-Rabıtayı Şerif: Rabıtadan kasıtları kişinin zikir esnasında şeyhinin yüzünü gözünün önünde tasavvur ederek, onun kendisini izlediğini ve murakabe altında bulundurduğunu düşünmesi olayıdır. Bu nedenle bu insanların korkudan kulağa hoş gelmeyen ve anlaşılmayan seslerle çığlık attıklarını görürsünüz. Bu derece Allah'ın Resûlü'nün şu hadisinde beyan ettiği ihsan derecesine ulaşmaktır:

«الإِحْسَانُ أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ»

“İhsan sanki Allah'ı görüyormuş gibi O'na ibadet etmendir, şâyet sen O'nu göremiyorsan da O seni görmektedir.”⁶

Her gün belli zamanlarda, belirli sürelerle, ibadetlerin esasen özü ve hedefi olan sevgi, saygı, medet bekleme, ilham bekleme, hatırlama ve korku duyma duygusu ile yapılan bağ kurma (rabıta) olayı o insanlara yapılmakta olan bir ibâdettir. Yukarıda

⁶ Müslim.

belirtilen şartlarla beraber bu işi yapanlar Allah'tan gayrısına ihsan derecesinde ibadet etmiş olmaktadırlar.

Allah'ın Resûlü bu hadisinde Allah'a ibâdet ediyorken sanki onu görüyormuş gibi davranmamız gerektiğine işâret etmektedir. Kulların ihsan mertebesinde ibâdet yapmaları (diğer mertebelerde olduğu gibi) sadece ve sadece Allahu Teâlâ için mümkündür. Fakat şeyhlerle kurulan rabîta olayında bu mertebe şeyhler için de oluşturulmuş olmaktadır ki, bu olay Allah'ın Kur'anında, kullarını ona düşmemeleri konusunda uyardığı şirk çeşitlerindedir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

﴿وَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾

“(Sadece) Allah'a ibâdet ederek (kesinlikle) O'na ortak koşmayınız.” (Nisa:36)

Zikir yapmak bir ibâdettir ve hiç bir ibâdetde Allah'a şirk koşulamaz. Makamları ne olursa olsun, her hangi bir meleği, bir peygamberi veya bir şeyhi ibâdetlerde Allah'a ortak koşmak kesinlikle caiz değildir. Zikir esnasında şeyhi göz önünde bulundurmak Şazili tarikatında ve diğer bazı tarikatlarda da vardır. Bu konuya daha sonra temas edeceğiz.

4-Zikir esnasında veya ehli beyti ve Allah'ın diğer kullarını imdada çağırmaları ve tarikat üyelerinin çılglık atmaları, inkâr edilmesi gereken

şirkî bir olaydır. Zikir esnasında çığlık atmak Allah'ın şu âyetinde dile getirdiği manaya ters bir durumdur:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ﴾

“Müminler öyle kimselerdir ki; onların yanında Allah anıldığında onların kalpleri titrer.” (Enfal:2)

Bir hadisi şerifte Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«أَيُّهَا النَّاسُ ارْبِعُوا عَلَيَّ أَلْفُسْكُمْ، فَإِنَّكُمْ لَا تَدْعُونَ أَصَمًا وَلَا غَائِبًا، إِنَّكُمْ تَدْعُونَ سَمِيعًا قَرِيبًا وَهُوَ مَعَكُمْ»

“Ey insanlar, nefislerinize eziyet etmeyiniz. Zira sağıra veya gaipte olana dua etmiyorsunuz. Sizler her şeyi duyana, size çok yakın olana ve devamlı sizinle olana dua ediyorsunuz.”(Muttefekun Aleyh)

Evliyaların isimleri anıldığında çığlık atmak daha münker bir olaydır. Zira bu durum müşriklerin -şu âyette anlatıldığı gibi- sevinmelerine benzer:

﴿وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾

“Allah, tek olarak anıldığı zaman, Âhirete inanmayanların içlerini sıkıntı basar. Ama Allah'tan başkaları anıldığı zaman onların hemen yüzleri güler.”
(Zümer:45)

5-Tarikat üyelerinin çoğu tarikat şeyhleri konusunda aşırı bir takım inançlara

inanmaktadırlar. Örneğin bazıları onların hastalara şifa verdiğiğine inanırlar. Oysaki Allah Kur'anında Hz. İbrahim'in şöyle dediğini haber verir:

﴿وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ﴾

“Hastalandığımda bana şifa veren odur.”
(Şuarâ:80)

Müslim'in rivâyet etmiş olduğu şu gencin kıssasında da bu gerçek dile getiriliyor: Bu genç hastalar için Allah'a dua ediyor Allah da onun duasını kabul ederek hastalara şifa veriyordu. Bir gün krala yakın olan kişilerden biri, bu gencin yanına gelerek şöyle der:

-Şâyet bana şifa verirsen senin için şu kadar mal vardır.

Genç ona şöyle cevap verir:

-Ben kimseye şifa vermiyorum, şifayı Allah veriyor. Şâyet müslüman olursan senin için de dua ederim ve Allah sana da şifa verir.⁷

6-Sadece Allah lafzı ile binlerce kere zikretmek: Halbu ki sadece «Allah» lafzı ile zikretmek Allah'ın Resûlü'nden, O'nun güzide sahabelerinden, tabiinlerden ve müçtehit imamlardan varit olmamıştır. Fakat bu sofizmin uydurduğu bir bidattir. Çünkü Allah lafzı mübtedadır. Her mübtedanın habere ihtiyacı vardır. Sadece; Allah!

⁷ Bu kıssayı Müslim Sahihinde rivayet etmiştir.

Allah! denildiğinde cümlenin mübtedası (başlangıcı) zikredilmiş olup haberine yer verilmemiş olmaktadır. Bu nedenle cümle eksik durumda kalmaktadır.

Örneğin; herhangi biri birkaç defa Ömer... Ömer... Ömer... dese, ona: “Ömer’e ne olmuş” deme ihtiyacı duyarız.. Şâyet bu kişi yine bize “Ömer... Ömer...” diye cevap verirse onun bu cevabını tuhaf karşılarız. Öyleyse mübteda olan Allah lafzının da habere ihtiyacı vardır. Dolayısıyla Allahu Teâlâ zikredilirken bu konuya dikkat edilerek Sühbanallah, Elhamdülillah, Allahuekber” gibi tam mânâ ifâde eden cümleler kullanılmalıdır.

Sofizme gönül verenler, yüce Allah’ı sadece “Allah” lafzıyla zikretmenin caiz olduğunu ispat edebilmek için şu âyeti delil olarak gösterirler:

﴿قُلِ اللَّهُ﴾

“Allah deyiniz.” Şâyet bu âyetin bundan önceki kısmını okusalar ayette kastedilen mânâyı doğruca göreceklerdir.

﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِّنْ شَيْءٍ، قُلْ مَنْ أَنْزَلَ

الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ... قُلِ اللَّهُ﴾

“(Yahudiler) Allah’ı gereği gibi tanımadılar. Çünkü «Allah hiçbir beşere bir şey indirmedir» dediler. De ki: Öyle ise Musa’nın insanlara bir nur ve hidayet olarak getirdiği kitabı kim indirdi...?! (Resûlüm) sen «Allah» indirdi de...” (En’âm:91)

Görüldüğü gibi bu âyette iddia edilen konuya delil olacak bir durum veya mâna yoktur.

ŞAZİLİ TARİKATINA GEÇİŞİM NASIL OLDU?

Şâzilî Tarikatına mensup iyi görünümlü ve güzel ahlaklı bir şeyh ile tanıştım. Beni evimde ziyaret etti ve ben de ona iadeyi ziyarette bulundum. Kendisinin hareketleri, yumuşak huyluluğu, alçak gönüllülüğü ve ikram sahibi olması hoşuma gitti. Ondan tarikatlarına has olan virdlerini isteyince bana bunu vermekte tereddüt etmedi. Gençler, cuma namazından sonra evindeki bir köşede toplanıp zikir yapıyorlardı.

Bir sonraki ziyaretimde evinde Şâzilî Tarikatına mensup şeyhlerin resimlerini gördüm. Bu resimlerin duvarlara asılmasının caiz olmadığını söylediğimde bu sözüme pek kulak asmadı. Oysa ki resim asmayı yasaklayan hadisler gâyet açıktı. Allah'ın Resûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«إِنَّ الْبَيْتَ الَّذِي فِيهِ الصُّورُ لَا تَدْخُلُهُ الْمَلَائِكَةُ»

“İçinde resim bulunan eve melekler girmez.”⁸

«نَهَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَنِ الصُّورِ فِي الْبَيْتِ وَنَهَى الرَّجُلَ أَنْ يَصْنَعَ ذَلِكَ»

⁸ Muttefekun Aleyhi.

“Allah’ın Resûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) evlerde resim bulundurulmasını ve kişinin bu resimleri yapmasını yasaklamıştır.”⁹

Aradan bir yıl geçtikten sonra Umreye gitmeye niyetlendim ve yolda bu Şeyhi ziyaret etmek istedim. Beraberce akşam yemeğini yedikten sonra yanında bulunan gençlerin sesinden kaside dinlemeyi arzu edip etmediğimi sorunca bu teklifi kabul ettim. Şeyh yüzlerini dolgun sakalların süslediği bu gençlerden kaside okumalarını istedi. Gençler güzel sesleri ile birlikte kaside okumaya başladılar. Kasidenin birinde şu ibâreler geçiyordu:

“Her kim Allah’a O’nun cennetine girmek veya cehennemden kurtulmak kastıyla ibâdet yaparsa o puta tapmış olur.”

Bu ibâreleri duyunca Şeyh’e şöyle dedim: “Allah’u Teâlâ Kur’anında Peygamberlerinden övgü ile bahsederek şöyle buyurmuştur:

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ﴾

“Onlar (bütün bu peygamberler), hayır işlerinde koşuşurlar, (yaptıklarının karşılığını) umarak ve korkarak bize yalvarırlardı; onlar bize karşı derin bir korku ve (saygı) içindeydiler.” (Enbiya:90)

Bunun üzerine Şeyh bana dedi ki: Okudukları bu kaside Seyyidim Abdulğani En-Nablusi’ye aittir. Ona dedim ki: Şeyhin sözü Allah’ın sözüne aykırı

⁹ Tirmizi rivayet ederek hadisin hasen olduğunu söylemiştir.

olmasına rağmen, Allah'ın sözünün önüne geçebilir mi!? Kaside okuyanlardan biri şöyle dedi: Efendimiz Ali der ki: “*Cennete girmek için Allah'a ibadet eden kişi ibâdet tüccarıdır.*” Ona dedim ki: Bu sözün Hz.Ali'ye ait olduğu hangi kitapta yazılıdır!? Bu iddia doğru mudur!? Sustu ve bir cevap vermedi. Ona dedim ki: Allah'ın Resûlü'nün cennetle müjdelemiş olduğu bir büyük sahabeden Kur'ana aykırı bir söz duyulması hiç düşünülebilir mi!? Daha sonra arkadaşım onlara dönerek şu âyeti okudu:

﴿تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا﴾

“Korkuyla ve umutla Rablerine yalvarmak üzere yataklarından kalkarlar.” (Secde:16)

Bütün gayretlerimize rağmen ikna olmadılar. Onlarla tartışmayı bırakıp namaz kılmak üzere mescide giderken orada bulunan gençlerden biri arkamızdan koşarak geldi ve bizim doğru konuştuğumuzu, fakat şeyhlerinin yanında bunu itiraf etmelerinin mümkün olmadığını söyledi. Ona neden bu kadar hakkı savunmaktan korktuklarını sorunca şöyle cevap verdi: “*Şayet Şeyhe itiraz edersek bizi yurttan kovar.*”

Bu durum sofizmin genel bir kaidesidir. Tarikat şeyhleri genelde kendilerine itiraz edilmesini hoş karşılamazlar. Şu ibâre onlara ait meşhur bir ibaredir:

“Şeyhine neden böyle sorusunu soran mürit iflah olmaz”. Bu sözü söyleyen sanki şu hadisi hiç duymamıştır:

«كُلُّ بَنِي آدَمَ خَطَّاءٌ خَيْرَ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ»

“Adem oğlundan her fert hataya düşebilir, hataya düşenlerin en hayırlıları ise (hatanın hemen ardından) tevbe edenlerdir.”¹⁰

İmamı Malik şöyle der: **“Allah’ın Resûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in sözleri hariç herkesin sözü kabul ve redde açıktır.”**

PEYGAMBERİMİZ (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)’E SALÂT-U SELÂM GETİRME MECLİSİ

Birkaç arkadaşıla beraber yakınlarımızda ki camilerden birinde düzenlenen salat-u selam getirme meclislerinden birine katıldık. Herkes birbirinin elinden tutmuş Allah, Allah...!! diye bağırarak dans eder gibi bir sağa bir sola, bir aşağıya bir yukarıya sallanıyorlardı...!! Bu esnada zikre katılanlardan her biri sırayla Şeyhin işaret etmesi ile birlikte meydana çıkarak yapmış oldukları hareket ve sallanmalarla zikre katılanları coşturmaya çalışıyorlardı...!

Sıra bana gelince reisleri meydana çıkmam için işaret etti. Bu durumu gören yanımdaki Şeyhlerden

¹⁰ Hadis hasendir. Ahmed tarafından çıkartılmıştır.

biri benim böyle şeyleri sevmediğimi bildiği için onların reislerine: “Onu bırakın, zira o zayıftır” dedi. Hiç hareketlenmediğimi gören şeyh böylece beni bıraktı.

Orada bulunanlar güzel sesleriyle kasideler söylüyorlardı fakat bu kasidelerde Allah’tan başkasından yardım isteniyordu. Bu meclislere kadınların da katıldığını gördüm. Kadınlar yüksekçe bir yere oturuyorlar oradan erkeklerin danslı zikirlerini seyrediyorlardı. Kadınlar arasında başı ve baldırları açık olanlar da vardı. Bu durumu görünce içim daraldı. Toplantı bitince Şeyhin yanına gidip ona camiye gelen bazı kadınların gereği gibi örtünmediklerini, onları uyarmasının yerinde olacağını söyledim. Bana cevap olarak kadınları uyarmak istemediğini, zira böyle bir şey yaparsa kadınların bir daha bu gibi meclislere gelemeyebileceklerini söyledi. İçimden; “Ve la havle ve la kuvvete illa billah” bu nasıl bir zikir meclisidir ki, orada kadınlar bulunur ve bunlardan bazıları islamın emrettiği örtüyü örtünmeyip bazı uzuvlarını açarlar da buna ses çıkartılmaz...!? Bu durumdan Allah razı olur muydu?! Bir yanlış gördüğümüzde, şâyet gücümüz yetiyorsa onu değiştirmemizi emreden Allah’ın Resûlü bu durumdan razı olur mu...!? Allah’ın Resûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَأَلْيَعْرِهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ»

“İçinizden kim bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin. Şâyet buna gücü yetmiyorsa onu dili ile değiştirsin, şâyet buna da gücü yetmiyorsa onu kalbiyle değiştirsin (kalbiyle ondan buğuz etsin) ki bu (son durum) imanın en zayıf derecesidir.”¹¹

ETRAFIMDA YAŞAYAN KÂDİRİLERDE GÖRDÜKLERİM

Kadiri tarikatının şeyhlerinden biri, beni ve bana nahiv ve tefsir okutan hocamı evine dâvet etti. Akşam yemeğinden sonra davetliler ayağa kalkıp eğilip-doğrularak, hoplayıp-sıçrayarak Allah... Allah... demeye başladılar. Onlarla birlikte Ayağa kalkmışım fakat hareket etmiyordum.

Daha sonra bir sandalye bulup oturdum. Birinci yarı bitmiş insanlar yorgunluktan kan ter içinde kalmışlardı. Daha sonra içlerinden biri bir havlu getirdi ve bununla terlerini sildiler. Vakit gece yarısını bulmuştu. Onları bırakıp evime gittim. Ertesi gün onlardan biriyle karşılaşıp ne zamana kadar devam ettiklerini sordum. Bana saat gece ikiye kadar devam ettiklerini söyledi. Ona sabah namazını ne zaman kıldığını sorunca bana, sabah namazını

¹¹ Müslim.

kaçırdığını ve güneş doğduktan sonra kaza ettiğini söyledi. İçimden “Sübhanallah! Zikir için namaz kaçırılır mı!? diye söylendim. Hemen orada Allah’ın Resûlü’nün halini hatırlatan Hz. Aişe’nin sözünü hatırladım:

«كَانَ يَنَامُ أَوَّلَ اللَّيْلِ، وَيُحْيِي آخِرَهُ»

“(Allah’ın Resûlü) akşam erken yatar ve gecenin sonunu (namazla) ihya ederdi.”¹²

Maalesef bu insan gece geç vakte kadar bidatlerle karışık zikirle meşgul olup, farz olan namaza kalkmamıştı. Bu durum elbette müslümanın şahsiyeti ve samimiyeti ile bağdaşmayan bir durumdu. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

«قَوْلٌ لِلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ»

“O namaz kılanlara yazıklar olsun ki onlar namazları konusunda gaflet içindedirler.”
(Maun: 4-5) (Burada gafletten kasıt namazı vakti çıkana kadar ertelemektir.)

Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«رَكْعَتَا الْفَجْرِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا»

“Sabahın iki rekâtı bütün dünyadan ve onun içindekilerden daha hayırlıdır.”¹³

¹² Muttefekun Aleyhi.

¹³ Hadisi Tirmizi rivayet etmiş, Albani Sahîhu’l- Câmii adlı kitabında hadisin sahih olduğunu söylemiştir.

ALKIŞLA ZİKİR

Günlerden bir gün bir mescitte otururken orada zikir meclisi kuruldu. Oturup zikir yapanları izlerken içlerinden biri vecde gelip el çırpmaya başladı. Ona el çırpmanın caiz olmadığını işâret ettim. Fakat vazgeçmedi. Zikirden sonra özel olarak yanına gidip kendisine nasihat ettim. Fakat nasihatimi kabul etmedi. Daha sonra kendisiyle karşılaştığımda el çırpma işinin müşriklerin yapmış olduğu amellerden olduğunu söyledim. Allahu Teâlâ söz konusu bu müşriklerin hallerini şu âyette şöyle anlatır:

﴿وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً﴾

“Onların Beytullah yanındaki duaları da ıslık çalmak ve el çırpılmaktan başka bir şey değildi.”
(Enfal:35)

El çırpın kişi kendi şeyhinin bu işe cevaz verdiğini belirtti. Orada birden şu âyet aklıma geldi:

﴿اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ﴾

“(Yahudiler) Allah’ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i (İsa’yı) rabler edindiler.”
(Tevbe:31)

İslama girmeden önce hıristiyan olan İdî Bin Hatim bu âyeti duyunca Allah’ın Resûlüne: Ey Allah’ın Resûlü, biz onlara tapmıyoruz ki!? Dedi. Allah’ın Resûlü ona şöyle cevap verdi:

«أَلَيْسَ يُحِلُّونَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَتَحِلُّونَهُ، وَيَحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَتَحَرِّمُونَهُ؟ قَالَ بَلَى. قَالَ النَّبِيُّ ﷺ فَتَلَّكَ عِبَادَتُهُمْ»

“Onlar size Allah’ın haram kıldığını helal kılıyor siz de bunları kabul etmiyor musunuz?! Yine onlar size Allah’ın helal kıldığını haram kılıyor siz bunları kabul etmiyor musunuz!? İşte sizin bu durumunuz onlara tapmanızdır.”¹⁴

Başka bir camide başka bir toplantıya şahit oldum. Burada biri hem elini çırpıyor hem de kaside okuyordu. Kendisine el çırpmanın caiz olmadığını söyleyince bana: “İçinde el çırpması olan müzik ne güzeldir. Beni bu halde senden daha büyük şeyhler gördüler ve bana bir şey demediler” diyerek karşılık verdi.

Bu kimseler maalesef Allah’ı çok tuhaf isimlerle anıyorlardı. Ahh...! Hii...! Yaa hu...! Huu...! Oysa ki bu durum elbette Allah’ın isimlerini değiştirmekten başka bir şey değildi. Bu kişiler kıyâmet günü Allah’a nasıl hesap verecekler acaba!?

VUCUT ŞİŞLEME OLAYI

Evime yakın bir camide bir gurup sofı toplanıp çeşitli zikirler yapıyorlardı. Onların yapmış oldukları zikirleri görebilmek kastıyla onların meclislerine

¹⁴ (Hasendir. Hadisi Tirmizi ve El-Beyhakî ortaya çıkartmıştır.

katıldım. Yatsıdan sonra kasideciler geldi. Yüzlerinde sakal yoktu. Hep bir ağızdan: “İçecek şişesini getirin Kadehlerle bizi sulayın” diyerek name yapmaya başladılar. Hem sağa-sola sallanıyorlar hem de bu nakaratı tekrarlıyorlardı. Bu sözleri Şeyhleri söylüyor, onlar da ardından şeyhin söylediklerini tekrar ediyorlardı. Halleri tıpkı bir müzikal gurubuna benziyordu. Kur’an ve namaz için kurulmuş olan camilerde Allah’ın haram kıldığı içkinin adını anmaktan hiç utanmıyorlardı. Daha sonra şiddetle deflere vurmaya başladılar. İçlerinden yaşlı biri çıkıp gömleğini çıkardı ve sesinin çıktığı kadar bağırarak “Ya Dedeee...! Ya Dedeee...! diye çığlık attı. Bu nidasıyla rifaî tarikatına mensup geçmiş şeyhlerin birinden medet bekliyordu. Rifaî tarikatında dedelerden medet beklemek meşhur bir olaydı. Bu yaşlı kişi Dedeee...! Dedeee...! diye bağırarak şişi alıp karın boşluğuna sapladı!?

Daha sonra asker elbisesi giymiş ve tıraşlı bir kişi geldi ve camdan yapılmış bir sürahiyi ağzına alarak kıtır kıtır kırmaya başladı. Bu kıssa 1967’de yaşanıyor ve o zamanlar Yahudiler Arap topraklarından bir kısmını işgal etmişler, yapılan harpte Arap orduları perişan olmuşlardı. Belki bu asker de Arap ordusunun bir eriydi fakat o orada maalesef bu mehareteninden faydalanamamıştı. Zira Arap ordusu yenilmek zorunda kalmıştı...!? Bütün

bu anlatmış olduğumuz olaylar konusunda şu kısa notları sizlere aktarmak istiyorum:

1-Bazı insanlar bu ve benzeri olayları kerâmet olarak düşünürler. Halbuki bu olayların kerâmetle alakası yoktur. Şeytanlar kendi düdüklü olan çalgı ve müziği dinlemek kastıyla bunların etrafında toplanmışlar ve onlara sapıklıklarında yardımcı olmaktadır. Aynı zamanda bu tür insanlar dedelerinden medet bekledikleri için şirke girmişler ve dolayısıyla şeytanlar onların dostları olmuşlardır. Bu durum şu âyeti kerimede şöyle anlatılmaktadır:

﴿وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ۗ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ﴾

“Kim Rahmanı zikretmekten gâfil olursa yanından ayrılmayan bir şeytanı ona musallat ederiz. Şüphesiz şeytanlar onları doğru yoldan alıkoyarlar da onlar, kendilerini doğru yolda olduklarını sanırlar.”
(Zuhruf:36-37)

Allahu Teâlâ o tür insanların arayıp durdukları sapıklıklarını artırmak için şeytanları onların hizmetine sunmaktadır. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

﴿قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا﴾

“Kim sapıklıkta (ısrar ederse) ona Allah mühlet vererek onu sapıklığı ile baş başa bırakır.”
(Meryem:75)

2-Şeytanların sapıklığa düşmek isteyenlere yardım etmesinde bir garâbet yoktur. Örneğin Süleyman (Aleyhisselam) cinlerden olan ordusundan Belkıs'ın tahtını getirmelerini istemiştir. Bunun üzerine:

﴿قَالَ عَفْرَيْتُ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ﴾

“İfrit adında bir cin ben sana onu yerinden kalkmadan önce getiririm dedi.” (Neml:39)

İbn-i Batuta gibi Hindistan'ı ziyaret edenler bu tür şişleme olaylarının oradaki ateşperestlerde daha yaygın olduğunu göreceklerdir.

3-Şişleme olayını yapanların bir çok günahlar işledikleri hatta birtakım şirki inançları dolayısıyla şirke düşmüş oldukları bir gerçektir. Bu durumda onların Allah'ın veli kullarından olup keramet göstermeleri mümkün değildir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

﴿أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ﴾

“Bilesiniz ki, Allah'ın dostlarına hiç bir korku yoktur; onlar üzülmecekler de. Zira onlar iman edip Allah'ın (emirlerini çiğnemekten) korkan insanlardır.” (Yunus:62)

Allah'ın veli kulları samimi bir şekilde iman edip bütün şirki ve Allah'ın dinine aykırı işlerden uzak olurlar. Yine bu insanlar her zaman ve her yerde başlarında bir sıkıntı olsun olmasın sadece rableri olan Allah'tan yardım bekler ve kesinlikle

O'nun kullarını O'na ortak koşarak, onlardan medet beklemezler. Yine bilinmelidir ki, kerâmet sahibinin isteğiyle, onun istediği zaman ve mekanda değil sadece Allah'ın dileği ile, O'nun istediği zaman ve mekanda meydana gelir. Yine elinde kendi arzusu ve bilgisi dışında kerâmet meydana gelen veli kul kesinlikle bu işi şöhret ve reklam amacıyla kullanmak istemez, bilakis riyâdan korkarak bu durumu gizlemeye çalışır. Elleri kerâmet meydana geldiği imasıyla kendilerini şişleyen insanlar bu işi istedikleri yer ve zamanda gösteriş yapmak ve cemaate adam kazandırmak kastıyla yapmaktadırlar. Kaldı ki içinde bulunmuş oldukları günahlara ve şirki işlere bakarsanız bu insanların veli kullardan olduklarını düşünmeniz mümkün değildir.

4-Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye bu ve benzeri işleri yapanlar hakkında şöyle der: "Bu insanların (kerâmet diye iddia ettikleri) söz konusu bu olaylar onlar namaz kılariken veya Kur'an okurlarken meydana gelmez. Zira bu gibi ibâdetler şeriata uygun, imânî, Muhammedî olan ibâdetler olduğundan şeytanların uzaklaşmasına sebep olur... Fakat o insanların yaptıkları işler bidat, şirkî, şeytani ve felsefî olduğundan şeytanların etraflarına toplanmasına sebep olur."

5-Adamın biri kendisine şiş sokan birinin yanına gelmiş ve şöyle demiş: “*Ben senin gözüne şiş değil de toplu iğne sokmak istiyorum, madem ki şiş sana zarar vermiyor, o halde bu toplu iğne hiç zarar vermez*” demiş. Fakat bu insan, bu teklifi kabul etmemiş.

Bu tür işler yapan insanların hepsi de aynı davranışı sergilemekteler. O halde bu işte bir hile olduğu meydandadır. Zaten bu iş belli bir zaman yapıp da sonradan tevbe edenler bu işin bir tür kandırmaca olduğunu itiraf etmişlerdir.

Sözüne güvenilir bir arkadaşım konuyla ilgili olmuş bir olayı şöyle anlatır:

Bir asker kendisine has bir şişle gözümün önünde kendisini şişledi. Şişin girdiği yerden kan çıktığını gördüm. Onun bu hareketini duyan arkadaşları bu asker kışlaya gelince ona şöyle teklifte bulunurlar: “*Ayaklarının altına barut koyacağız, şayet sen doğru isen buna sabret.*” Asker ister-istemez arkadaşları kendisine bu işlemi uygulayınca bağırıp çağırmaya, ağlayıp sızlamaya başlar. Bunun üzerine diğer askerler gülerек onunla alay etmeye başlarlar. Ve bu şekilde bu insanın kerâmet iddiasının yanlışlığı ortaya çıkmış olur.

SONUÇ OLARAK

Şişleme olayını ne Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), ne onun güzide sahabeleri, ne de onları takip eden tabiinler yapmıştır. Şâyet bunda hayır olsaydı onlar bizden önce davranır bu hayrı işlerlerdi. Bu iş son zamanın bidatçi ve hurafecilerinin şeytanlarla yardımlaşarak düzdükleri bir aldatmacadan ibârettir. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«إِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ»

“Dinde aslı olmayan, sonradan uydurulmuş olan şeylere karşı çok dikkatli olunuz. Biliniz ki; dinde aslı olmayıp sonradan uydurulan her yeni iş bidattir, bidatlerin tümü sapıklıktır ve her türlü sapmaya uğrayanlar ateştedir.”¹⁵

Bu bidatçilerin yapmış oldukları bu yanlış ameller ret olunacak olan amellerdir: Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ»

“Kim ki bizim emrimize uymayan bir iş yaparsa o iş reddedilir.”¹⁶

¹⁵ Nesaî rivayet etmiştir. Sahihdir.

¹⁶ Müslim.

Yani yapmış olduğu bu iş kendisine geri çevrilir. Bu bidatçiler şeytanlardan ve ölülerden yardım istemektedirler ki, yapmış oldukları bu iş şirktir. Allahu Teâlâ bizleri şu âyetinde müslümanları bu tür bir şirke düşmekten sakındırmıştır.

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ، وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

“Biliniz ki kim Allah’a ortak koşarsa Allah ona cenneti haram kılar. Onun yeri ateştir. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur.” (Maide:72)

Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ نَدَاً دَخَلَ النَّارَ»

“Kim ki Allah’tan başkasına dua ederek onu Allah’a ortak koşarsa ateşe girer.”¹⁷

Kim ki Allah’a şirk koşulan her hangi bir şeye inanır, onu savunur ve sapıklığında ona yardımcı olursa o kişi onlardan olmuş sayılır.

MEVLEVİ TARİKATI

Yaşamış olduğum kentte «Mevleviyye» denen bir merkez vardı. Aslında burası içinde beş vakit namaz kılınan bir camiydi. Fakat bu caminin içinde bir çok kabir vardı. Kabirlerin etrafı ağaç işleri ve demirden yapılmış çeşitli çerçeve çeşitleri ile örülü

¹⁷ Buhari.

idi. Kabirlerin üst kısımlarına yerleştirilmiş süslü ve işlenmiş taşlar üzerinde orada yatan ölünün ismi, Kur'andan bazı âyetler ve bazı şiir mısraları yazılıydı. Bu tarikatın mensupları her Cuma ve bazı özel günlerde burada toplanarak «harda» adı verilen bazı törenler yaparlardı. Başlarına kül rengi, yünden yapılmış uzun külahlar giyerlerdi. Yapmış oldukları zikir esnasında ney ve diğer bazı müzik aletleri kullanıyorlardı. İçlerinden biri oluşturulan zikir halkasının ortasına çıkarak yerinden ayrılmadan kendi etrafında dönüyorlar, müritler, şeyhleri Celâleddin Rûmî ve diğer şeyhlerinden yardım ve medet beklerken başlarını sağ veya sol tarafa eğiyorlardı. Bu konuda dikkat çeken noktaları şu şekilde özetlemek mümkündür:

1-Maalesef islam âleminin bir çok yerinde Yahudi ve Hıristiyanlara benzemek kaydıyla bazı ölümler camilere defnedilmektedir. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى اتَّخَذُوا قُبُورَ أَوْلِيَانِهِمُ الْمَسَاجِدَ يُخَذَرُ مَا صَنَعُوا»

“Evliyalarının kabirlerini mescit yapan Yahudi ve Hıristiyanlara Allah lanet etsin. Onların bu yaptıklarından sakınılmalıdır.”¹⁸

¹⁸ Buhari.

Kabre doğru namaz kılmak caiz değildir. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«لَا تَجْلِسُوا عَلَى الْقَبْرِ، وَلَا تَصَلُّوا إِلَيْهَا»

“Ne kabirlerin üzerine oturun ne de kabirlere doğru namaz kılın.”¹⁹

Allah’ın Resûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) kabirlerin etrafına duvarlar, üzerlerine de kubbeler bina edilmesini, bu duvarların boyanmasını, kabirler üzerine yazılar yazılmasını yasaklamıştır. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den şöyle haber verilir:

«نَهَى أَنْ يُجَصَّصَ الْقَبْرُ، وَأَنْ يُتَنَى عَلَيْهِ»

“(Peygamberimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem) kabirlerin boyanarak parlatılmasını (duvar ve kubbeler v.b. şeyler yapmak suretiyle) kabirlerin üzerine bina yapılmasını yasaklamıştır.”²⁰

Başka bir rivayette:

«نَهَى أَنْ يُكْتَبَ عَلَى الْقَبْرِ شَيْءٌ»

“Kabirlerin üzerlerine yazı yazılmasını yasaklamıştır.”²¹

¹⁹ Müslim ve Ahmed rivayet etmiştir.

²⁰ Hadis Müslim tarafından tahric edilmiştir.

²¹ Tirmizi ve Hakim rivayet etmiş, Ez-Zehebi ise kendileriyle muvafık kalmıştır.

2-Camilerde çalgı aletleri eşliğinde zikir yapmak son zaman sofizminin uydurmuş olduğu bir bidattir. Müziğin haramlığını Allah'ın Resûlü şu şekilde bildiriyor:

«لَيَكُونَنَّ مِنْ أُمَّتِي أَقْوَامٌ يَسْتَحِلُّونَ الْحِرَّ وَالْحَرِيرَ وَالْخَمْرَ وَالْمَعَازِفَ»

“Ümmetinden bazı kavimler zinayı, ipeği, içkiyi ve çalgı aletleri kullanmayı helal sayacaklardır.”²²

Bu aletlerden def kadınlar için düğün, bayram gibi münasebetlerde kullanılmak kaydıyla caizdir.

3-Bu tarikatın üyeleri gece bir mescitten başkasına geçerek nöbet adını verdikleri çalgılı zikir programları düzenlerler ve böylece bu münker seslerle etraflarındaki insanları rahatsız ederlerdi.

4-Bu tarikatten tanıdığım biri çocuğuna «Birnita» denen kafirlere has bir giysi giydirmişti. Bunu görünce dayanamayıp onu çocuğun üstünden çıkarıp yırttı. Babası bu yaptığımı duyunca çok kızdı. Çocuğunu kafirlere has olan bir kıyafetle görünce gayrete geldiğimi söyleyerek ondan özür diledim. Aynı kişi evinin bir köşesine asmış olduğu levhada “Ya Hz. Mevlana Geylanî” yazıyordu. Kendisine: “Seni asla duyamayacak ve sana cevap veremeyecek olan bu şeyhe nasıl hitap edebilirsin!?”

²² Buhari ve Ebu Davut rivayet etmiştir. Albani ve diğer bazı muhaddisler hadisi doğrulamışlardır.

deyince sustu, hiçbir cevap vermedi. (Bu yazdıklarım bu tarikatta gördüklerimin özetidir.)

BİR SOFU ŞEYHİNİN VERMİŞ OLDUĞU ACAİP BİR DERS

Bir gün arkadaşların biriyle tarikat şeyhlerinden birinin vermiş olduğu bir derse katıldım. Oraya vardığımda; tanıdığım bazı şeyh ve öğretmenlerin de orada hazır bulduklarını gördüm. Ders olarak İbn-i Acibe lakaplı bir yazara ait “El-Hikem” adlı bir kitabı okuyorlardı. Dersin adı sofulukta nefis terbiyesi ile ilgili idi. İçlerinden biri kitapta yazılı olan şu tuhaf kıssayı okudu. Kıssa da özet olarak şu olay anlatılmaktaydı:

Sofunun biri yıkanmak için şehirdeki hamamlardan birine girer. Yıkanıp hamamdan çıkınca hamamcının kurulanması için verdiği havluyu çalar. Fakat çaldığı havlunun bir tarafını bilerek açıkta bırakır. Hedefi görenlerin kendisini hor görmelerini, kendisine kötü laflarla azarlamalarını sağlamaktır. O bu şekilde nefisini hor görerek terbiye etmiş olacaktır.

Hamamın sahibi havlunun çalındığını anlayınca bu kişinin peşine düşerek onu yakalar ve hiç ağıza alınmayacak laflarla şeyhe küfürlü sözler yağdırır. Etraftaki insanlar bir tarikat şeyhinin havlu çalmış olduğunu duyunca kötü bir takım laflarla adama

hücum ederler. Sonunda halk bu tarikat şeyhi konusunda kötü bir intiba edinirler.

Yine aynı derste dinlediğim başka bir kıssa da şöyleydi:

Sofunun biri nefisini terbiye etmek ister. Sırtına bir çuval ceviz alarak çarşının yolunu tutar. Yolda görmüş olduğu her çocuğa: Yüzüme tükür sana ceviz vereyim der. Bu şekilde görmüş olduğu her çocuktan aynı şeyi yapmalarını ister. Çocuklar da bu şeyhin yüzüne tükürme karşılığında ondan ceviz alırlar. Şeyh mutludur. Zira bu şekilde nefisini terbiye etmiş olmaktadır.

Bu kıssaları duyunca moralim bozuldu. İslamın doğru görmediği bu fasit terbiye üslubundan kalbim darlandı. Elbette ki, bu terbiye metodu islamın beri olduğu bir metottur. Zira islam insana değer vermiş ve ona ikramda bulunmuştur. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ...﴾

“Biz, hakikaten insanoğlunu şan ve şeref sahibi kıldık. Onları (çeşitli nakil vasıtaları ile) karada ve denizde taşıdık...” (İsrâ:70)

Dışarıya çıktıktan sonra yanımda ki Şeyhe dedim ki: Sofizmin nefis terbiyesi şekli bu mudur!? Allah'ın haram kılmış olduğu hırsızlık fiilini veya diğer yüz kızartıcı fiilleri işleyerek nefis terbiyesi olur mu!? Şüphe yok ki islam, bu ve benzeri insan

haysiyetine ve şeriata yakışmayan yanlış metotlardan beridir. Bu tür işleri sağlam bir akıl da kabul etmez. Zira Allahu Teâlâ insana değer vererek ikramda bulunmuştur. Bu işlerin -okudukları kitabın yazarının isimlendirdiği gibi- hikmetle uzaktan-yakından alakası yoktur.

İşin garip yanı insanları nefis terbiyesi için bu ve benzeri fiillere özendiren bu şeyhe tâbi olanlar bir hayli fazlaydı. Bu insan günlerden bir gün hacca gideceğini ve onunla birlikte gelmek isteyenlerin isimlerini yazdırmaları gerektiğini ilan eder. Öğrencilerinden bir çoğu ve ona tabi olmuş olan bir çok kadın onunla hacca gitmek için mücevherlerini satma pahasına da olsa kayıt olurlar. Daha sonra bu kişi hacca gidemeyeceğini açıklar. Fakat hac için toplamış olduğu bu paraları geri vermez. Bu paraları haksız yere zimmetine geçirir. Paralarını kaptıran mağdurlar bu kişiye ağza alınamayacak küfürler ederler. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ...﴾

“Ey iman edenler! (Biliniz ki), hahamlardan ve rahiplerden birçoğu insanların mallarını haksız yollardan yerler ve (insanları) Allah’ın yolundan engellerler...”
(Tevbe:34)

SOFİZMDE MESCİTLERDE YAPILAN ZİKİR

Günlerden bir gün mahallemdeki mescitte düzenlenen bir zikirde hazır bulundum. Mahalle halkı da zikre iştirak etmek için burada hazır bulunuyorlardı. Sesi güzel bir kişi gelip kaside okumaya başladı. Bu sesi güzel sofunun söylediği bu kasidede hatırladığım kadarı ile şu sözler yer alıyordu: ***“Ey kayıpta olan adamlar! Bize yardım edin...! Ey kayıpta olan adamlar! Bizi kurtarın...! “Ey kayıpta olan adamlar! Bize yardım edin...!***

Buna benzeyen ibarelerle ölülerden yardım isteniyordu. Şüphesiz ölülerden yardım beklemek büyük şirktir. Ölüler kendilerinden istenen yardım nidalarını ne duyarlar ne bu isteklere cevap verecek durumdadırlar. Onlar bırakın başkalarını, kendilerine fayda sağlamaktan bile acizdirler. Kur’an-ı Kerim bu duruma şöyle işaret etmiştir:

﴿وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿١٠٦﴾ إِنَّ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ، وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ، وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ، وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ﴾

“Allah’ı bırakıp da yalvardıklarınız ise bir çekirdek kabuğuna bile sahip değildirler. Sizler Allah’tan başkasına) yalvarsanız da onlar sizin dualarınızı duymazlar. İştittiklerini varsaysak ta onların sizin yalvarıp yakarışınıza cevap vermeleri mümkün değildir. Kıyamet günü onlar sizin koşmuş

olduğunuz bu şirkten razı olmadıklarını bildirerek bu şirketinizi ret ederler. (Bu gerçeği) sana, her şeyden haberi olan (Allah gibi hiç kimse haber veremez.” (Fâtır:13-14)

Zikirden sonra dışarıya çıktığımızda zikre katılmış olan caminin imamı ve aynı zamanda şeyh olan kişiye şöyle dedim: Burada yapılanlar zikir diye adlandırılmaz. Zira ben burada ne Allah'ın zikrine rastladım ne de Allah'tan yalvarıp yakarmaya... Fakat bütün duyduğum gaibin adamlarının adlarını zikrederek onlardan yardım ve medet bekleme olayıydı. Bu gaibin adamları kimlerdir!? Onlar bizim yardımımıza ve imdadımıza yetişebilirler mi...!? Bütün bu sorular karşısında Şeyh cevap vermeden susmuştu...

Sanırım bu ve benzeri hatalar işleyen insanlara verilecek en büyük cevap Allahu Teâlâ'nın şu âyetidir:

﴿ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَلْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴾

“Allah'tan başkasına dua edip yalvardıklarınız sizin yardımınıza koştuktan acizdirler, onlar kendilerine dahi yardım edemezler.” (El-Araf:197)

Başka bir zaman başka bir mescide gittim. Bu büyük mescitte tarikatlardan birine ait bir şeyh ve ona tabi olanlar hazır bulunmuşlardı. Namazdan sonra kalkarak zikir yapmaya başladılar. Raks ederek Allah! Ah! Hi!... gibi lafızlarla bağırarak

sözde zikir yapmaya başladılar. Kaside söyleyen kişi Şeyhin önüne geldi ve şarkıcılar gibi sağa sola eğilerek dans etmeye başladı. Adeta şeyhine kur yapıyor, o da bu durumdan razılığını belirtmek için gülümsüyordu...²³

Bu şeyhin talebelerinden biri ile aramda bir alış veriş geçti. Bu insanın icara vermiş olduğu bir dükkanı varmış. Kiracısı ne kirasını ödüyor ne de dükkandan çıkmayı kabul ediyormuş. Bana bu dükkanı satmaya kalktı. Fakat dükkanı icarlayan kişinin icarını ödemediğini bana haber vermedi. Ben de bu dükkanı satın aldım. Fakat kendisinden kiracıya kefil olmasını istedim. Zira ben bu adamı tanııyordum. O da bu isteğimi kabul etmişti.

Daha sonra kiracı ödemesi gereken kira bedellerini ödemeyince dükkanın eski sahibine gidip durumu arzettim. Fakat olayla ilgisi olmadığını söyleyerek talebimi ret etti. Oysa ki kiracıya kefil olmuştu. Bu kişi beni bu şekilde kandırmış oldu. Allah için zikir yaparken cezbeye (?) gelip kendinden geçtiğini, O'nun aşkıyla yanıp tutuştuğunu iddia eden bir kişiye böyle bir hareket nasıl olur da yakışırdı!?

---

²³ Günümüzde bu konuda çok aşırıya giden bazı tarikatlarda, bazı kadın müridelerin bile şeyhin karşısına geçerek dans ile zikir yaptıkları görülmektedir. (Müt.)

Beni aldattığı için bu kişinin peşine düşmüştüm. Onu ararken zikirlerde kaside okuyan bir talebesini gördüm ve ona olanları anlatarak ondan bana yardım etmesini ricâ ettim. Bütün isteğim izini kaybettiren bu kişinin nerede olduğunu bana haber vermesi idi. Fakat bu kişi bana yardım edeceği yerde kötü bir takım laflarla beni yanından kovdu. Böyle olunca kaside söylerken Allah için göz yaşı döktüğü görüntüsünü veren bir kişinin ahlakının böyle kötü olabileceğini bir türlü havsalam almadı. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالصًا، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خِصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خِصْلَةٌ مِنَ النِّفَاقِ حَتَّى يَدْعُوهَا: إِذَا حَدَّثَ كَذَبًا، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ»

“Dört şey vardır ki, bunlar kimde varsa o kişi tam bir münafıktır. Kim de ise, bu şeylerden bir haslet bulunursa o kişide nifaktan bir haslet var demektir: Konuştuğunda yalan söylemek, bir vatte bulunduğunda onu yerine getirmemek söz verdiğinde sözünde durmamak, düşmanlık yaptığında facirleşerek haddi aşmak.”²⁴

²⁴ Muttefekun Aleyhi.

TEVHİDİ İNANCA NASIL KAVUŞTUM?

Şeyhimiz bize İbn-i Abbas'ın (Allah her ikisinden de razı olsun) rivayet etmiş olduğu şu hadisin şu bölümünü açıklıyordu:

«إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعْنَيْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ»

“Bir şey istediğinde sadece Allah’tan iste. Bir yardım istediğinde sadece Allah’tan iste.”²⁵

İmam Nevevî'nin bu bölümle ilgili açıklaması bayağı dikkatimi çekmişti. Şöyle diyordu: ***“Kişinin isteyecek olduğu yardım normalde hidayet verme, ilim sahibi olma, hastalıktan kurtulma, afiyet ve esenlik içinde olma gibi Allah'ın kullarının güçlerinin yetmeyeceği alanlarda olursa bu durumda yardım sadece Allah'tan istenmelidir. Yaratılmışlardan (güçleri yetmeyeceği konularda) yardım istemek veya Allah'tan önce kullarına dayanmak doğru değildir.”***

Bize bu hadisi okutan Şeyhe şöyle dedim: Bu hadis ve açıklamasından anlaşıldığına göre Allah'tan başkasından yardım istemek caiz değildir. Öyle değil mi!? Şeyh bana: Hayır caizdir, diyerek cevap verdi. Ona: Deliliniz nedir, diye sorunca birden kızarak yüksek sesle şöyle bağırmaya başladı: Bir gün Halam mescitte gömülü bulunan Şeyh Said'e giderek “Ey Şeyh Said bana şifa ver” diye yalvarıp

²⁵ Tirmizi rivayet edip hadisin hasen sahih olduğunu söylemiştir.

ondan yardım istemişti. Ben ona burada metfun bulunan Şeyhin yardım edip edemeyeceğini sorunca bana: “Ben Şeyhe yalvarıyorum o da Allah ile benim aramda aracı olarak Allah’ın bana şifa vermesini sağlıyor” diye cevap verdi.

Münakaşaya girdiğimiz bu Şeyh’e şöyle dedim:

-Siz hayatınızı ilme vermiş birisiniz, bir çok kitap okudunuz. Bütün bunların sonunda akidenizi cahil halanızdan almanız size yakışır mı!? Bana şöyle cevap verdi:

-Sende sapık bir takım fikirler olduğunu görüyorum. Belli ki bazı sapıtmış insanların etkisinde kalmışsınız. Senin zaten son zamanlarda bazı sapık kişilerin kaleme aldığı bazı sapık kitapları evinde bulundurduğunu biliyorum. Senin etkisinde kaldığın insanlar bütün insanların tersine giden, Allah’ın Resûlünü sevmeyen, evliyalari ve onların kerâmetlerini inkâr eden insanlardır.

Buna benzer ithamlarda bulunan Şeyh’in bu konuşmalarını tuhaf karşılamıştım. Daha sonra kendi kendime: Şayet bunların düşman oldukları söz konusu insanlar yardımın araçları edinmeden sadece Allah’tan istenmesi gerektiğini söylüyorsalar onlarla tanışmalıyım dedim. Küçük bir araştırmadan sonra bu insanların izini buldum ve bir yerde her Perşembe akşamı Fıkıh, Hadis, ve Tefsir derslerinin olduğunu öğrendim. Çocuklarımı ve bazı kültürlü gençleri yanıma alıp bu derse iştirak etmek üzere oraya

gittim. Büyük bir odaya girdik. Biraz bekledikten sonra içeriye yaşlı bir şeyh girdi. Ama onun girişi ile hiç kimse ayağa kalkmamıştı. Selam verdikten sonra sağdan başlayarak hepimizle tokalaştı. Daha sonra yerine oturdu. Anlaşılan oydu ki, bu şeyh kendisi için ayağa kalkılmasını sevmeyen mütevazı biriydi.

Şeyh Allah'ın Resûlünün sünnetine uygun olarak "Hamd etmek sadece Allah'adır, O'na hamd ederiz, ondan yardım diler, O'ndan bağışlama dileriz!" sözleri ile derse başladı. Hadisleri ravilerini ve sıhhatini belirterek zikrediyordu. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in adının geçtiği her yerde O'na salat ve selam getiriyordu. Ona yazılı olarak bir takım sorular yönelttim, hepsine Kur'an ve sünnetten deliller sunarak cevap verdi. Derse gelenlerin onunla ilmi münakaşaya girmesini gayet normal karşılıyordu. Sonunda "Bizi doğru inanca kavuşturan Allah'a hamd olsun" diyerek dersini bitirdi.

BİR SOFİ ŞEYHİYLE TARTIŞMA

Kendisinin derslerine katılmış olduğum Şeyh benim artık Şeyh Muhammed Nâsıruddin El-Albani'nin derslerine katıldığımı duyunca çok kızdı. Zira benim kendisini terkedeceğimden korkuyordu. Ama ben artık ondan ayrılmıştım. Belli bir zaman sonra onun bir talebesi daha ondan ayrılıp bizim

derslere katıldı. Bu kişinin anlattığına göre bir sofî şeyhi derste onlara şöyle bir olay anlatmış:

Öğrencilerinden birinin hamile olan hanımı doğum yaparken çok zor durumda kalmış. Eşi bu durumu görünce çok korkmuş. Hemen elini açarak şeyhini imdada çağırmış. Şeyh acil yardım çağrısını alır almaz hemen yardıma koşmuş ve böylelikle bu kadın kolay bir şekilde çocuğunu doğurmuş.

Arkadaşlardan biri bu kıssayı duyunca bu konudaki görüşünü merak ederek ders almış olduğu şeyhe bu olayı aktarmış. Şeyh bu sözleri duyunca, bunda şaşılacak bir şey olmadığını söylemiş! Arkadaşımız, bu durumun şirk olduğunu hatırlatınca Şeyh kızarak: “*Sus! Sen şirkten ne anlarsın!? Sen bir demircisin. Bizler şeyhleriz! İlim bizde! Bunun şirk olup olmadığını biz sizden daha iyi biliriz!*” demiş.

İyice sinirlenen Şeyh ayağa kalkarak hızla odasına gidip Nevevî'nin «Zikirler» adlı kitabını getirmiş. Daha sonra kitapta bulunan İbn-i Ömer'in kıssasını okumuş. Şeyh'in anlayışına göre bu kıssada İbn-i Ömer'in ayağı uyuştuğunda «Ya Muhammed!» diye ondan medet beklediği anlatılıyormuş. Şeyh, bu durumu örnek göstererek “*Yani İbn-i Ömer şirke mi düşmüştür!?*” diye sormuş. Arkadaş, Şeyh'e bu haberin doğru olmadığını hatırlatınca Şeyh kızgın bir şekilde “*Sen neyin zayıf neyin sahih olduğundan ne anlarsın!? Biz alimleriz, bunu biz anlarız!?*”

diyerek bağırmiş ve ardından hazır bulunanlara yönelerek: “*Bu adam bir daha benim meclisime gelirse onu öldürürüm!?*” diyerek tehditte bulunmuş.

Daha sonra bu Şeyh’in Zikirler adlı kitaptan nakletmiş olduğu bu kıssanın sıhhatini araştırdık ve gördük ki kitabı tahkik eden Şeyh Abdulkadir El-Arnaut bu kıssanın zayıf olduğunu söylüyor. Daha sonra bu haberi aktarmak kastıyla, şeyhlerden medet ummanın caiz olduğunu iddia eden Şeyh’e elimizdeki bu kitabı gönderdik. Fakat o Şeyh, bu hadis zayıf ta olsa onunla nafil ibadetlerde amel edilebileceğini söyleyerek bu hatasından dönmedi. Hal bu ki bu söylenen nafil ibadetlerden değil dinin temelini oluşturan inanç esasları ile ilgili idi. Elbette bu konularda zayıf hadislerle amel edilmesi caiz değildi. Ayrıca İmam Müslim ve diğer bazı alimler nafil ibadetlerde de olsa zayıf hadislerle amel edilemeyeceğini ifade etmişlerdir.

Son asrın alimlerinden zayıf hadislerle nafil ibadetlerde amel edilebileceğini söyleyenler bu durumu bir çok şarta bağlıyorlar ki; zayıf hadisler için bu şartların hepsinin bir arada bulunması gayet zordur. Bütün bu olanlara rağmen biz hemen olayı takip eden ikinci günde bu Şeyh’in dersinde hazır bulunduk. Fakat Şeyh namazdan selam verince kalkıp gitti ve derse başlamadı.

Şeyh, Allah'tan gayrısından yardım dilemenin caiz olduğu konusunda beni ikna etmeye gayret etti. Bu sebeple bana bazı kitaplar vermeye başladı. Bu kitaplardan bir tanesi Zahid El-Kevseri'nin «Mahkî't-tekavvül fî Meselet'it-Tesevvül» adlı kitabı idi. Bu kitabı baştan sona okudum. Kitabın yazarı, Allah'tan başkasından yardım dilemeyi caiz görüyordu. Aynı yazar, kitabında şu hadisin dahi zayıf olduğunu söyleyerek bu hadisle amel edilemeyeceğini iddia ediyordu:

«إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ»

“Bir şey istediğinde sadece Allah'tan iste. Bir yardım çağrısında bulunduğunda bu çağrıyı sadece Allah'a yap.”²⁶

Hal bu ki bu hadisi İmam En-Nevevî «Kırk Hadis» kitabında 19. sırada zikretmiş, İmam Tirmizî ise bu hadisin hasen-sahih (kuvvetli ve doğru) olduğunu söylemiştir. İmam Nevevî ve bir çok alimler bu hadisin sağlamlığını ifade etmişlerdir. Kendi düşüncesine ters düştüğü için Kevserî'nin bu hadisi ret etmesine doğrusu çok şaşırılmışım. Sonuç olarak Kevserî ve onun gibi düşünenlerin bu düşüncelerinden daha da uzaklaştım. Şeyh'in bu çalışmaları beni doğru inanca daha çok yaklaştırmış oldu. Zira yapılmasına sadece Allah'ın kadir olduğu

²⁶ Tirmizi rivayet edip hadisin hasen sahih olduğunu söylemiştir.

konularda O'ndan başkasından yardım dilemenin caiz olmadığı biraz önce okuduğunuz hadiste ve şu âyeti kerimede açık olarak ifade edilmektedir:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ، فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ الظَّالِمِينَ﴾

“Allah’ı bırakıp da sana fayda ya da zarar veremeyecek durumda olan şeylere dua ederek onlardan yardım isteme. Eğer bunu yaparsan o takdirde sen mutlaka zalimlerden olursun.”

(Yunus:106)

Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur:

«الدُّعَاءُ عِبَادَةٌ»

“Dua ibadettir.”²⁷

Yüce Allah beni bahsetmiş olduğum sapıklıklardan korudu ve Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in ve onun güzide sahabesinin sağlam akidesine kavuştu. Bu bilene ne büyük bir nimettir. Rabbime ne kadar şükür etsem azdır. Elbetteki müslüman kardeşlerimizin düşmüş oldukları bu hatalı düşünce ve yollar beni ve şirkî düşüncelerden uzak kalmayı becermiş bütün müslümanları derinden üzmektedir. Bu nedenle bütün gücümüzle müslümanları doğru inanca,

²⁷ Tirmizî rivayet ederek hadisin hasen-sahih olduğunu ifade etmiştir.

Peygamberimiz ve onun sahabeleri ve onları takip eden salih insanların inancına çağırmalıyız.

TEVHİD VE TARİKAT ŞEYHLERİ

Günlerden bir gün büyük bir cemaati ve bir çok talebesi olan aynı zamanda büyük bir caminin imamlık ve hatiplik görevini yürüten bir şeyhin yanına gittim. Dua konusunda sohbet başladık. Kendisine, duanın ibadet olduğunu ibadetin de sadece Allah'a yapılması gerektiğini söyledim. Ardından ona Kur'andan bazı deliller sundum. Sunmuş olduğum delillerden bazıları şunlardı:

﴿قُلْ اذْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضَّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا، أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا﴾

“(Resûlüm O müşriklere) de ki: Madem ki siz hakkı kabul etmiyorsunuz öyleyse) Allah'ı bırakıp da (ilah olduğunu) ileri sürdüğünüz, başınıza gelmiş olan herhangi bir sıkıntıyı gidermeye veya onu değiştirmeye gücü yetmeyenlere yalvarın (dua edin)!? Oysa ki, onların yalvardıkları bu varlıklar (peygamberler, Salih kişiler ve melekler v.s.) sadece Allah'a yalvarırlar, onlar kendilerini Allah'a yaklaştırmada vesile olacak en güzel amelleri işleme gayreti içindedirler. Onlar, O'nun rahmetini diler azabından korkarlar. Şüphesiz Rabbinin

azabı sakınılması gereken bir azaptır.” (İsrâ:56-57)

Şeyh'e âyette geçen onların yalvardıklarından kasıt edilenin ne olduğunu sordum. Bana onların putlar olduğunu söyledi. Ben de burada kastedilenin evliyalar ve salih kullar olduğunu söyledim. Bana İbn-i Kesir'in tefsirine bakmayı teklif etti. Elini rafa uzatıp İbn-i Kesir'in tefsirini raftan indirdi. Kitapta bu konuda bir çok rivayet edilmişti. Bunlardan bir tanesi İbn-i Abbas'a ait olanı idi. İbn-i Abbas (Allah ondan razı olsun) Buhar'nin rivayetinde şöyle söylüyordu:

“Onlar, cinlerden Allah'tan başkasına ibâdet eden bir fırka olup daha sonra müslüman olmuşlardır.”
Başka bir rivayete göre: ***“Onlar bir gurup cine ibadet eden bir insan gurubuydular. Cinler islama girince onlar da tâbi oldukları bu guruba uyarak islama girmişlerdir.”***²⁸

Bu konuşmalardan sonra Şeyh benim doğruyu söylediğimi itiraf etti. Bu şekilde bu Şeyh'e ısınmış oldum ve arada sırada onu ziyaret etmeye başladım. Günlerden bir gün yanında otururken sağlam bir inanca sahip olan bir sınıf insanı, ruhları inkâr eden yarım kâfirler olarak nitelendirince şok olmuşum.

Bu Şeyh doğruları görmesine rağmen makamını koruyabilmek için bu şekilde konuşuyordu anlaşılır. Hal bu ki kastetmiş olduğu bu gurup kesinlikle

²⁸ Buhari. Cilt:1 , sh:46.

ruhları inkâr etmiyordu. Zira ruhların varlığı Kur'an ve sünnetle sabit olan bir gerçektir. Onların iddia ettikleri şey ruhların tasarruf sahibi olamayacakları ve dolayısıyla canlılara kâr veya zarar vermekten aciz oldukları gerçeği idi.

Ruhların insanlara fayda veya kâr verebileceklerine inanmak şu ayette belirtildiği gibi büyük şirktir:

﴿وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ۗ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ، وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ، وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ، وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ﴾

“Allah’ı bırakıp da yalvardıklarınız ise bir çekirdek kabuğuna bile sahip değildirler. Sizler Allah’tan başkasına) yalvarsanız da onlar sizin dualarınızı duymazlar. İşittiklerini varsaysak ta onların sizin yalvarıp yakarışınıza cevap vermeleri mümkün değildir. Kıyamet günü onlar sizin koşmuş olduğunuz bu şirkten razı olmadıklarını bildirerek) bu şirkinizi ret edeceklerdir. (Bu gerçeği) sana, her şeyden haberi olan (Allah gibi) hiç kimse haber veremez.”
(Fâtır:13-14)

Bu âyet, Allah’tan başka yalvarılan -ölüsüyle, canlısıyla- hiçbir varlığın kendilerine yalvaranların yardımına yetişemeyeceklerini, zira bu varlıkların onların dualarını duymalarının mümkün olmadığını, duysalar bile onların yardımına koşmaktan aciz olduklarını, kıyâmet günü geldiğinde kendisine

yalvarılan bu varlıkların, kendilerini Allah'a ortak koşanların bu şirklerini ret edeceklerini ifade etmektedir.

Bazı arkadaşlarla sabah namazından sonra mahalle camisinde tefsir dersleri yapıyorduk. Bu insanların hepsi hafız idiler. Günlerden bir gün şu âyetin tefsiri üzerinde durduk:

﴿قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ﴾

“De ki: Göklerde ve yerde bulunan hiçbir şey gaybı bilmez, onu ancak Allah bilir.” (Neml:65)

Etrafımda bulunan şeyhlere; “Bu âyet gaybın Allah'tan başka hiçbir kimse tarafından bilinemeyeceğine açık bir şekilde delil olmaktadır” dedim. Bu sözüme karşılık olarak evliyaların gaybı bildiklerini söylediler. Onlara bu iddialarının doğruluğu konusunda delilleri olup olmadığını sorduğumda hepsi çeşitli insanlardan duydukları bazı kıssaları anlatmaya başladılar. Bazı veli isimleri vererek onların gayıptan haber verdiklerini söylediler. Onlara bu hikâyelerin insanlar tarafından uydurulmuş bazı boş iddialar olduğunu ve bu hikâyelerin delil teşkil etmeyeceklerini söyledim. Kaldı ki bu iddialar Kur'ana ve sünnete aykırı idi.

Bir müslüman nasıl olur da açık olarak Kur'anı yalanlayan bir hurafeyi gerçek olarak kabul edebilirdi!? Bütün bu gayretime rağmen onlar ikna olmadılar ve bana kızıp yüksek sesle bağırmaya

başladılar. Maalesef içlerinden hiç biri okuduğumuz âyetin hükmünü kabul etmemişti. Aslı olmayan bir takım kıssaları delil gösterilerek bu âyet devre dışı bırakılmıştı. Bu şekilde mescitten çıktım ve bir sonraki gün bu derslere katılmayıp çocuklarımla evde oturup Kur'an-ı Kerim okuduk. Bir müslüman Allah'ın şu âyetiyle amel edebilmek için açıkça Allah'ın âyetleriyle amel etmeyen kişilerle birlikte oturmamalıdır:

﴿وَأَمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِى مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾

“Eğer şeytan sana unutturursa hatırladıktan sonra artık o zalimler topluluğu ile oturma.” (En'âm:68)

Allah'ın âyetlerini bilerek inkâr eden zalimler, bazı kulların gaybı bildiklerini iddia ederek onları Allah'a ortak koşmuşlardır. Allahu Teâlâ Resûlüne şöyle emrediyor:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ، وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ

لَأَسْتَكْبِرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾

“De ki: «Ben, Allah'ın dilediğinden başka kendime herhangi bir fayda veya zarar verecek güce sahip değilim. Eğer ben gaybı bilseydim elbette bunu (dünyevi) mal, fayda ve maslahat kazanmada kullanmış olur ve bu şekilde bana herhangi bir kötülüğün değmesini de engellemiş olurum. Ama ben sadece inanmak isteyen bir kavim için bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim.” (Âraf:188)

Günlerden bir gün hafızlığı beraber yaptığımız bir kişinin imam olmuş olduğu bir camiye yolum düştü. Orada o vaktin namazını kılınca İmamla biraz hasbihal ettik. Benim tevhidi inanca dâvet eden biri olduğumu anlayınca bana “El-Kâfi fi’r-Reddi Ala (Temimî)” adlı bir kitap hediye etti. Kitabın yazarı bilinen bir sofuydu. Kitabı baştan sona bütün dikkatimle okudum. Yazar kitabın bir sayfasında şöyle diyordu: “Bildiğim öyle bir adam vardır ki, bir şeye ol dedi mi, o şey oracıkta hemen olur.”

Bu yalan iftiraya şaşım kaldım. Zira bu sıfat sadece Allah’a ait olan bir sıfattı. Zira insanlar zayıf bir mahluk olan sineği dahi yaratmaktan acizdirler. Allahu Teâlâ bu konuda şöyle buyurur:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضَرْبٌ مِّثْلَ مَا فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسئَلُهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَفِيدُونَ مِنْهُ ضَعْفَ الطَّالِبِ وَالْمَطْلُوبِ﴾

“Ey insanlar! (size) bir misal verildi; şimdi onu dinleyin: Allah’ı bırakıp da yalvardıklarınız hep bir araya gelip gayret etseler de bir sineği dahi yaratamazlar. Sinek onlardan bir şey kapsa, bunu ondan geri de alamazlar. İsteyen de aciz olmuştur, kendisinden istenen de!” (Hac:73)

Kitabı bitirdikten sonra doğruca bana bu kitabı veren kişiye gidip bu kitabın yazarının, dünyada bir şeye ol dediği zaman hemen o şeyin oluverdiği kişilerin olduğunu iddia ettiğini, bu durumun kabul

edilir bir durum olmadığını söyledim. Kitabı bana veren kişi beni şaşırtan bir cevapla karşıma çıkarak burada kastedilen kişinin Peygamber efendimiz olduğunu söyledi. Bu sözüne delil olarak; Peygamberimizin uzakta gelen biri için “Sen Sâlebe ol” dediğini ve o gelenin o oluverdiğini ifade etti. Ona şöyle dedim: Allah’ın Resûlü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) böyle demekle Sâlebe’yi yoktan mı var etti. Haşa! Sâlebe hayatta idi fakat, başka bir yere gitmiş gelmesi de gecikmişti. Ordu ve Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) hareket etmek için kendisini bekliyordı. Bu bekleme sürerken uzakta bir kişi belirdi. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) umut yeşertmek kastıyla, uzakta beliren bir kişi için “Sen Sâlebe ol!” demiştir. Yani Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) “Allah’tan dileğim bu gelen kişinin Sâlebe olmasıdır” demek istemiştir ve Allah da onun duasını kabul etmiştir. Durumu öğrenen bu arkadaş bu hatasından hemen orada döndü.

SONSÖZ

Aziz kardeşlerim, bu kitabımızda maalesef islam âleminin dört bir yanına yayılmış olan islam dinine ters bir takım batıl inanç ve düşünceleri konu aldık. Kitapta değinmiş olduğum bütün meseleler bizzat şahit olduğum olaylardır.

Bilinmelidir ki doğru inanç bakımından müslümanların içinde buldukları durum burada tasvir edildiğinden daha içler acısıdır. Şüphe yok ki bu sapıtmaların temelinde iyi niyet yatmaktadır. İnsanların iyi niyetlerle yapmış oldukları bazı fiiller belli bir zaman sonra biraz daha değişikliğe uğrayarak bu içler acısı durum ortaya çıkmıştır.

İnsanların iyi niyetlerle bu sapıklıklara düşmelerinin temelinde ise cehalet yatmaktadır. Zira insanlar gerçek islamdan yoksun kalıp dinlerini anlamak için sadece hevâ ve hevesine uymuş bazı insanları kaynak olarak alırsalar elbette durum bundan farklı olmayacaktır. Hal bu ki islamın kaynakları yanlış yapmaya müsait olan insanlar değil Allah'ın kitabı Kur'an ve O'nun Resûlü'nün sahih sünnetidir.

Bu gün islam âleminin içinde bulunduğu şu zilletin sebebi cehaletle gelen saplantılar ve bu saplantılar takip eden şuursuzluk ve takvasızlıktır. Ümmetin içinde bulunmuş olduğu şu zilletten kurtulup yeniden hak ettiği yere ulaşabilmesi ancak ve ancak bütün şirkî düşünce ve inançlardan

uzaklaşp İslamı yeniden doğru kaynaklarından öğrenip, sünnete uygun bir şekilde yaşama gayreti göstermesindedir.

Yüce Allah bizi bütün şirkî duygulardan korusun! Müslümanlara hatalarını anlayıp tevbe etmeyi ve yeniden gerçek İslama bağlanıp Allah'ın Resûlünün getirmiş olduğu bu güzel dini yine onun temiz sünnetine uygun olarak yaşamayı nasip eylesin! (Amin!)

SON

وآخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمين و صلى الله على نبينا محمد وعلى آله
وصحبه وسلم.

İÇİNDEKİLER

RDMK	2
ÖNSÖZ.....	3
ÖZ GEÇMİŞİM.....	5
BİR ZAMANLAR NAKŞİBENDİYDİM.....	10
BÖLGEMDE YAŞAYAN NAKŞİLER İLE İLGİLİ GÖZLEMLERİM	12
ŞAZİLİ TARİKATINA GEÇİŞİM NASIL OLDU?	19
PEYGAMBERİMİZ (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)'E SALAT-U SELAM GETİRME MECLİSİ.....	22
ETRAFIMDA YAŞAYAN KÂDİRİLERDE GÖRDÜKLERİM.....	24
ALKIŞLA ZİKİR	26
VUCUT ŞİŞLEME OLAYI	27
SONUÇ OLARAK.....	33
MEVLEVİ TARİKATI	34
BİR SOFU ŞEYHİNİN VERMİŞ OLDUĞU ACAİP BİR DERS.....	38
SOFİZMDE MESCİTLERDE YAPILAN ZİKİR	41
TEVHİDİ İNANCA NASIL KAVUŞTUM?	45
BİR SOFİ ŞEYHİYLE TARTIŞMA	47
TEVHİD VE TARİKAT ŞEYHLERİ	52
SONSÖZ.....	59
İÇİNDEKİLER.....	61

مناسبة تأليف الكتاب

الحمد لله ، والصلاة والسلام على رسول الله ، أما بعد :

فقد تلقيت رسالة من طالب تركي من بلدة (قونية) هذا نصها : إلى محمد ابن جميل زينو المدرس في دار الحديث الخيرية بمكة المكرمة . السلام عليكم ورحمة الله وبركاته .

أستاذنا الكريم : أنا طالب في كلية الشريعة (في قونية) ، وأخذت كتابكم " العقيدة الإسلامية " " أطروحة " وترجمت كتابكم إلى اللغة التركية ولكن أحتاج إلى ترجمة حياتكم للطبع ، وأنا أريد من فضلكم أن ترسل هذه المعلومات إلى العنوان الآتي ، شكراً لفضيلتكم من الآن ، والسلام على من اتبع الهدى^(١) . " بلال باروجي "

وقد طلب مني بعض إخواني من طلبة العلم أن أكتب قصة حياتي، والمراحل التي مررت بها منذ الصغر إلى أن بلغت من العمر قريباً من ٧٠ سنة ، وكيف اهتديت إلى العقيدة الإسلامية الصحيحة عقيدة السلف الصالح التي تستند على الدليل من القرآن الكريم والحديث الصحيح ، وهذه نعمة كبيرة لا يعرفها إلا من ذاقها: وصدق رسول الله ﷺ حين قال : (ذاق طعم الإيمان من رضي بالله رباً ، وبالإسلام ديناً ، وبمحمد رسولاً) " رواه مسلم " ولعل القارئ يجد في هذه القصة عبرة ودروساً نافعة لمعرفة الحق من الباطل، والله أسأل أن ينفع بها المسلمين، ويجعلها خالصة لوجهه الكريم .

محمد بن جميل زينو

١٤١٥/١/١هـ

^(١) هذا السلام بهذه الصيغة لا يجوز إقارؤه على المسلم ، بل هو لغير المسلم الذي لم يتبع الهدى ، أما السلام على المسنم فيكون بلفظ : " السلام عليكم ورحمة الله وبركاته " .

كيف اهتديت إلى التوحيد

إعداد:

محمد بن جميل زينو

المدرس في دار الحديث الخيرية بمكة المكرمة

الترجمة والصف:

فكري شكري كونجو

